

Ένας πρόσφυγας διηγείται

Η Κύπρος μας είναι ένα νησί που βρίσκεται στη Μεσόγειο θάλασσα, στην Ευρώπη. Είναι η πατρίδα μου.

Το καλοκαίρι του 1974 έγινε η Εισβολή των Τούρκων. Ο τόπος γέμισε πολεμικά πλοία και πολεμικά αεροπλάνα – σιδερένια πουλιά. Ο πόλεμος ξεκινούσε σε λίγο...

Το νησί μας μοιράστηκε στα δυο... Πήραν την Αμμόχωστο, την μισή Λευκωσία, την Καρπασία, την Μόρφου και άλλα. Καταλήξαμε να είμαστε πρόσφυγες και να έχουμε αγνοούμενους, δηλαδή αυτοί που χάθηκαν στον πόλεμο, αιχμαλώτους (αυτοί που έπιασαν οι Τούρκοι και φυλάκισαν) και εγκλωβισμένους (αυτοί που έμειναν στα κατεχόμενα σπίτια τους). Ο θείος και η θεία μου δεν είναι πια μαζί μας, τη θεία μου την χτύπησε όλμος και τώρα δυστυχώς είναι νεκρή. Ο Θείος μου έμεινε στα κατεχόμενα και τώρα είναι εγκλωβισμένος. Ο ξάδελφος του παππού μου πολέμησε και πιάστηκε αιχμάλωτος κι από τότε είναι αγνοούμενος.

Νιώθω μεγάλο πόνο για τη δυστυχία που βίωσα. Ήταν μεγάλη τραγωδία. Νιώθω μεγάλη στεναχώρια, γιατί έχασα το σπίτι και τη γη μου. Στα αντίσκηνα κρυώναμε και πεινούμε και νιώθαμε ανασφάλεια.

Είναι λυπηρό μετά από τόσα χρόνια, άνθρωποι να αγνοούνται και η Κύπρος μας ακόμα να είναι μοιρασμένη. Οι πρόσφυγες δεν έχουν επιστρέψει ακόμη στα σπίτια τους. Επικρατεί λύπη και θυμός γιατί ακόμα οι Τούρκοι καταπατούν τα δικαιώματά μας!

Έχουμε δικαίωμα να ζούμε ελεύθεροι στα σπίτια μας. Να πηγαίνουμε στις κατεχόμενες εκκλησίες μας. Να πηγαίνουμε με ασφάλεια στις πόλεις και στα χωριά μας. Να καλλιεργούμε τη γη μας.

Ζητούμε να λυθεί το Κυπριακό μας πρόβλημα και να φύγει όλος ο Τούρκικος στρατός από τα κατεχόμενα.

Εύχομαι να έρθει σύντομα η άγια μέρα της λευτεριάς όπου θα πάρουμε πίσω της Κύπρου μας το κομμάτι!

Νεφέλη Γεωργίου Δ'4

27-11-2020